

First Earl I See Tonight

Anna Bennett

Copyright © 2018 Anna Bennett

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un conte doar pentru mine

Anna Bennett

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Coresctor: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENNETT, ANNA

Un conte doar pentru mine / Anna Bennett

trad.: Elena Arhire – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4979-9

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

ANNA BENNETT

Un conte doar pentru mine

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Bunele maniere ale domnișoarei Fiona Hartley erau departe de a fi impecabile, dar nici *ea* nu avea obiceul de a trimite scrisori unor domni cu care nu avea nici o legătură. Și, cu siguranță, nu avusese niciodată ocazia să facă o cerere în căsătorie într-o asemenea scrisoare.

Până acum.

Încruntându-se, se așeză la biroul ei și își gădilă bărbia cu vârful penei pufoase pe care o ținea deasupra unei coli albe de hârtie. Școala de fete a domnișoarei Haywinkle nu luase în calcul discutarea celor mai delicate detaliilor legate de cererea în căsătorie a unui conte. Dar, oricum, directoarea nu reușise să atingă multe subiecte care s-ar fi putut dovedi utile, precum modul în care să meargă pe stradă purtând o bonetă ridicolă fără să se simtă prost. Sau cum să lovească în mod corespunzător o minge de cricchet în timp ce era împiedicată de o rochie și de două jupe.

Și, din păcate, domnișoara Haywinkle nu predase niciodată lecția de care Fiona avea nevoie cel mai mult: cum putea să-și dea seama o moștenitoare timidă care dintre curtezanii ei gentilomi era interesat nu doar de avereia ei. Din păcate, bărbății cunoscuți de Fiona păreau incapabili să înțeleagă faptul că în primul rând ea era o persoană și mai ales că nu depindea de zestrea ei substanțială și de bogăția vastă pe care avea să o moștenească într-o bună zi. Poate că era o idee naivă, dar dintotdeauna își dorise să se mărite cu un bărbat care să aibă grijă cu adevărat de ea. Poate chiar să o iubească.

Măcar acum nu trebuia să continue căutările zadarnice. Visul unei căsătorii din dragoste zburase pe fereastră în după-amiază de dinainte, odată cu primirea unei scrisori obișnuite care îi era adresată.

Curioasă, Fiona o ridicase de pe tăvita de argint, admirând hârtia mai groasă și scrisul elegant. Dar, în timp ce o deschisese și o citise, groaza i se strecurase în vene.

Nimeni nu putea să descopere adevărul dezvăluit în acea scrișoare – nici părinții ei, nici prietena ei cea mai dragă, Sophie, nici autoritățile. Își, mai mult ca sigur, nici sora ei mai mică, Lily.

Un fior cuprinsese pielea Fionei, în ciuda șalului de mătase aruncat peste umeri și a focului confortabil care ardea în șemineul din dormitorul ei. În mod evident, canalia care trimisese scrisoarea aceea oribilă știa că ea ar fi sacrificat orice ca să-și protejeze sora și cerea o sumă exorbitantă pentru păstrarea secretului lui Lily. Dar procurarea unei sume atât de mari nu era ușoară – nici măcar pentru o moștenitoare.

Tatăl ei era plecat din oraș și nu era de așteptat să revină în mai puțin de o săptămână. Chiar dacă avea timp să facă asta, Fiona nu ar fi îndrăznit să-i dea veștile aceleia șocante de teamă că iniția lui slăbită avea să cedeze. După ce *papa* se prăbușise în biroul lui cu un an în urmă, doctorul îl pusese în gardă să evite stresul excesiv. Fiona își pierduse deja mama, iar gândul de a-l pierde și pe *papa* o îngrozea.

Rămăsese trează mare parte din noapte, gândindu-se ce să facă, și ajunsese la singura concluzie logică. Lucrul de care avea nevoie era un soț cu titlu nobiliar – și repede.

Contele de Ravenport era candidatul perfect. Situația lui finanțieră disperată era cunoscută și, deși fusese logodit la un moment dat, logodnica lui anulase căsătoria cu douăzeci de zile în urmă. Lipsa unei averi și starea lui deprimată le ținuse pe cele mai multe peștiore în șah, ceea ce redusese concurența și crescuse șansele de succes ale Fionei.

În plus, se găndise la el și din alt motiv – în cea mai umilitoare noapte din viața ei, contele își arătase bunătatea. Ea se împiedicase pe ringul de dans și aterizase printre muzicanții din orchestră, făcând să zboare partiturile în aer. Partenerul ei de dans înlemnise, însă spăimântat. Alți invitați chicotiseră.

Doar Lord Ravenport făcuse un pas în față și îi oferise mâna, ajutând-o fără efort să se ridice în picioare. Cumva, acea simplă atingere – mâna lui mare înmănușată care se strânsese peste a ei – reușise să fie liniștită și palpitantă în același timp. Acea scurtă întâlnire însemnase foarte mult pentru ea, însă nu era sigură că Lord Ravenport știa cum o cheamă.

Faptul că se întâmpla ca el să fie chipeș era ceva nesemnificativ. Chiar irelevant, de fapt. Dar, dacă zâmbetul lui nonșalant o mai făcea din când în când să simtă un gol în stomac, ea nu vedea nici un rău în asta. La urma urmei, ea merită să se aleagă cu *ceva* din toată povestea. Și cărei fete nu i-ar fi plăcut să aibă un soț înalt, atletic, robust și atrăgător? Asta nu însemna că avea de gând să-i ofere inima.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să-l deseneze într-o bună zi. Încă nu-l cunoștea suficient de bine ca să-l schițeze cum trebuia. Oh, își putea aminti trăsăturile lui fizice mult prea ușor: părul întunecat care i se revărsa peste frunte, nasul ușor coroiat și fizicul de boxer. Dar, în ciuda comportamentului care inspira siguranță de sine, el era mai prudent decât majoritatea, șovăielnic în a dezvăluî cine era cu adevărat. Dar ea, deși nimeni nu s-ar fi așteptat, știa să respecte acest lucru.

Fiona bătu cu un deget în biroul ei strălucitor de mahon, hotărâtă să meargă înainte. Cum, mai exact, să abordeze subiectul căsătoriei cu o persoană care îi era aproape străină?

Ridicând din umeri, înmuie peniță și lăsă cerneala să curgă.

Stimate Lord Ravenport,

Nu am fost prezentată în mod oficial, dar s-ar putea să vă amintiți de mine de la balul Millbrook, unde m-am împiedicat în timpul cadrilului, m-am prăbușit peste muzicanți și l-am dat jos de pe scaun pe violonist. Ați dori să luați în considerare unirea cu mine prin căsătorie pentru tot restul vieții?

Un pic prea sincer, poate. Și prea direct. Domnișoara Haywinkle ar fi fost absolut îngrozită de lipsa de decentă a Fionei. Chiar dacă o înveseli ușor gândul de a-și șoca fostă directoare de la școală, nu putea face asta niciodată. Cu un suspin, aruncă scrisoarea în coșul de gunoi, scoase o foaie curată din sertarul biroului și se apucă să scrie din nou.

Adoptă cea mai politicoasă și mai practică abordare de care era în stare, având în vedere caracterul destul de îndrăzneț al cererii ei.

Stimate Lord Ravenport,

Îți scriu în legătură cu o propunere neconvențională, dar destul de sinceră. După multe deliberări, am ajuns la concluzia că fiecare

dintre noi ar avea foarte mult de câștigat dacă ne-am uni prin căsătorie. Am o zestre foarte mare pe care sunt sigură că o să-o găsești utilă. În plus, promit să nu fiu o soție foarte pretențioasă. De fapt, ai fi liber, chiar încurajat să-ți urmărești propriile interese.

Tot ce aș cere în schimb ar fi să îmi permiti să păstrezi o proprietate mică, o casă în Cornwall, 5 000 de lire sterline pentru uzul meu personal și o indemnizație anuală rezonabilă. Banii astfel prevăzuți trebuie să fie ai mei și să îi cheltuiesc după bunul-plac, fără nici o explicație sau intervenție.

Am o ultimă cerință. Trebuie să ne căsătorim într-o săptămână. Înțeleg că acest lucru poate să pară imprudent, dar cum unica noastră ar fi doar de convenientă, nu văd nici un motiv să-o amânam. Te rog să iei în considerare propunerea mea și să-mi dai un răspuns cu prima ocazie.

Cu sinceritate,

domnișoara Fiona Hartley

Până la urmă, era foarte mulțumită de rezultat. Și totuși, îi tremurau mâinile în timp ce îndoia foaia și topea ceară de sigiliu.

Odată trimisă, scrisoarea nu mai putea să fie retrasă; cuvintele nu mai puteau fi niciodată luate înapoi. Nu putea sătii cum avea să reacționeze Lord Ravenport la afacerea propusă de ea. El putea să le povestească tuturor prietenilor lui și să o facă de râs în lumea bună ori să refuze să-i dea un răspuns. Dar a-l cere în căsătorie era cea mai bună soluție pentru a-și scuti sora, pe Lily, de o situație ridicolă și de o durere de nedescris. Fiona nu avea de ales decât să încerce.

Un ciocănît în ușa dormitorului o făcu să tresără vinovată. Ascunse iute scrisoarea în faldurile fustei.

– Intră, spuse ea pe un ton nonșalant.

Camerista ei sprințără, Mary, intră în cameră, și Fiona scoase oftatul pe care îl ținuse în piept până atunci.

– Scuze că vă întrerup, domnișoară Fiona. Domnișoara Kendall a venit în vizită. Ea și domnișoara Lily sunt în salon și vă așteaptă cu mare nerăbdare.

– Te rog să le spui că o să cobor imediat. Am nevoie de câteva minute ca să... „Ca să mă gândesc la nebunia pe care urmează să o fac. Ca să mă împac cu viitorul meu, care include, în mod special, o căsnicie rece, lipsită de dragoste.“ Trebuie să mă ocup de corespondență.

Camerista așeză lenjeria proaspăt împăturită pe patul acoperit cu damasc.

– Sigur că o să le spun. Dar sora dumneavoastră nu este o persoană deosebit de răbdătoare. Să nu fiți surprinsă dacă insistă să vină chiar ea să vă ia. Mary trase cu urechea la ușă și bombăni: Din păcate, se pare că ea și domnișoara Kendall se îndreaptă încocoace.

„Oh, Dumnezeule!“ Fiona se ridică iute de pe scaun și, înainte să se răzgândească, puse scrisoarea în mâinile lui Mary.

– Te rog să te asiguri că scrisoarea asta este livrată numaidecât, da? E ceva foarte important, adăugă ea, și este nevoie de cea mai mare discreție.

Înainte să apuce să răspundă camerista, Lily dădu buzna în cameră, cu sărmana Sophie în urma ei. Punându-și mâinile în șoldurile înguste, Lily mihi ochii spre Fiona.

– Ești aici. De ce te-ai închis în camera ta într-o zi aşa de minunată? Eu și Sophie am început să ne pierdem orice speranță că o să mai apară. Și mai avem multe de complotat înaintea balului din seara asta.

– De complotat sună destul de sinistru, spuse Sophie. Poate că ai vrut să spui de planificat?

– Nu, nu, voi am să spun de complotat.

Lily trase draperiile grele de catifea și aruncă o privire bănuitoare spre Fiona și spre slujitoare.

– Am întrerupt ceva?

– Cu siguranță nu, răspunse Fiona un pic prea veselă.

Mary ascunse scrisoarea la spate și făcu o reverență scurtă în timp ce se îndrepta spre ușa dormitorului.

– Doamnelor, o să vă las cu treburile dumneavoastră. Să sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Schiță spre Fiona un zâmbet linișitor înainte să dea buzna pe corridor.

Fiona se împotrivi impulsului de a alerga după servitoare, să ia scrisoarea înapoi și să o sfâșie în mii de bucățele. În schimb, o întâmpline pe prietena ei cu o îmbrățișare drăgăstoasă și făcu un semn cu mâna spre fotoliul de lângă pat.

– Ce plăcere neașteptată, Sophie! Vă rog să vă faceți comode în timp ce Lily îmi explică motivul acestei aparente urgențe dinaintea balului. Fiona își arcui o sprânceană spre sora ei. Nu, stai! Lasă-mă

să ghicesc. Ai încercat de dimineață rochia din mătase albastră doar ca să descoperi că totuși corsetul este prea obraznic?

Lily făcu o grimă și se îndreptă spre patul Fionei, sărind pe saltea ca o fetiță.

– Nu, rochia este în regulă. Vrei să mai încerci o dată?

Fiona se bătu cu un deget pe buza de jos.

– Nu reușești să găsești o panglică de păr în nuanța safirului care să se asorteze cu pantofii?

– Greșit din nou. Lily se așeză pe marginea saltelei, iar strălucirea familiară din ochii ei verzi îi dădu fiori Fionei. Mi-am dat seamă de ceva în timpul plimbării de după micul dejun. Iată-ne pe toate trei la o lună după debutul primului nostru sezon și, în ciuda tuturor celor învățate cât am fost la școală, se pare că suntem foarte nepregătite.

Fiona cuprinse cu un braț stâlpul de la piciorul patului și zâmbi.

– Și eu m-am gândit la același lucru de dimineață. Dar mă îndoiesc că doamna Haywinkle o să accepte să ne restituie taxele de școlarizare, dacă te gândești la asta.

Sophie își netezi o șuviță de păr blond auriu în spatele urechii și înclină capul.

– Mie mi s-au părut destul de edificatoare lecturile directoarei. Poate că m-aș fi descurcat fără interminabilele conjugări în franceză, dar ea chiar ne-a învățat cum să evităm o mulțime de greșeli în societate.

– Oricum le-ai fi evitat, spuse Lily, iar Fiona fu de acord.

Sophie avea o grație naturală, era politicoasă și nu rostea niciodată un cuvânt urât despre nimeni.

– În plus, continuă Lily, nu vorbesc despre chestiuni minore, de exemplu, cum să folosești o furculiță la primul fel de mâncare sau cum este corect să i te adrezezi unei ducese văduve. Eu vreau să știu lucruri mai importante.

Fruntea lui Sophie se încruntă.

– Ce fel de lucruri?

Lily lăsa capul pe spate și închise ochii.

– Aș vrea să știu cum te simți când cel mai chipeș bărbat dintr-o sală de bal aglomerată se uită fix la tine.

– Și eu aş vrea să știu același lucru. Fiona oftă. Și aş dori să știu cum te simți când îți pune mâna pe spate și îți șoptește la ureche.

Ea se așeză pe brațul fotoliului pe care stătea Sophie și își lovi ușor prietena în umăr. *Tu ce ai vrea să știi?*

Sophie se foi neliniștită, iar obrajii ei frumoși se îmbujorără.

– Ei bine, cred că ar fi util să știm cum te simți... cum e să ai senzația deosebită de... a fi răvășită.

– Dumnezeule, Sophie, strigă Lily, curată obrăznicie din partea ta! Sunt impresionată.

Sophie își acoperi fața cu mâinile și suspină.

– Sunt îngrozită. Cred că nu putem să dăm uitării că am spus asta vreodată, nu?

Fiona își streceră un braț în jurul prietenei.

– Nu fi prostuță! Lily doar te tachinează. Poți să ne spui orice.

Lily sări din pat, îndepărându-și cu nerăbdare o buclă lungă și întunecată de pe față.

– Da! Iată *tocmai* genul de lucruri pe care trebuie să le aflăm. Eu vreau să fac o listă. Se duse în spatele biroului Fionei și începu să caute prin grămadă de schițe, oprindu-se ca să se uite atent la una dintre ele. Oh, Fi, ce desen extraordinar al lui Lady Everly, iar papagalul cocoțat pe ramura din spatele ei este genial! Femeia asta este o bârfitoare fără seamă.

– Mulțumesc, spuse Fiona cu sinceritate. Dar nu încercam să demonstrez nimic.

– Știi, rosti Lily cu admirație. Și totuși, desenele tale reușesc mereu să dezvăluie adevărul despre oameni. Ea mai căută puțin printre schițe și deschise sertarul biroului. Ai o foaie de hârtie goală pe aici pe undeva? Ea aruncă o privire peste birou. Nu contează, o s-o folosesc pe cea din coșul de gunoi.

– Nu!

Inima Fionei bătu cu putere în timp ce smulse din mâna lui Lily ciorna cererii în căsătorie a contelui și o mototoli în pumn.

– Lista asta merită o foaie nouă, curată.

Ea luă repede o hârtie din sertar și o așeză în fața surorii ei, care o privi curioasă.

Lily își arcui sprâncenele delicate, înmuie penița în cerneală și enumeră meticolos toate lucrurile pe care își doreau să le experimenteze în ce mai rămăsesese din primul lor sezon.

– Cu siguranță, este un plan ambicioz, dar am încredere că o să învățăm toate astea... și multe altele.

Fiona nu era la fel de optimistă ca sora ei. Din acea dimineață, sezonul ei nu mai era destinat aflării iubirii, ci mai degrabă găsirii unui soț în cel mai scurt timp cu puțință.

Şantajistul ceruse să-i plătească peste două săptămâni, ceea ce însemna că până atunci ea trebuia să-l convingă pe conte să o ia de soție.

Evident, nu își permitea luxul de a se bucura de o călătorie de durată, sinceră, romantică. Dar, cu siguranță, existau avantaje într-o logodnă de conveniență, de afaceri și pragmatică, chiar dacă în clipa aceea nu erau prea evidente pentru ea.

– Deci suntem toate de acord? spuse Lily, părând mai degrabă că emite un decret decât că pune o întrebare.

Fiona și Sophie încuviașă din cap, murmurând că erau de acord. Să i se opună lui Lily era un gest absolut inutil.

– Excelent, spuse ea, plimbându-se de-a lungul și de-a latul dormitorului. Fiecare dintre noi o să țină un jurnal în care o să noteze lucrurile astăzi – ea flutură lista în aer – ca să nu uităm cum este... să te îndrăgostești.

Sophie clătină din cap cu vehemență.

– Oh, Dumnezeule! Nu pot să scriu asemenea lucruri într-un jurnal. Dacă le descoperă mama?

Lily ridică din umeri.

– Îi poți spune că este jurnalul meu.

– Mama îmi cunoaște scrisul. Sophie se ridică și își mușcă încet vârful unui deget. Nu, este prea periculos să țin un jurnal. În plus, mă îndoiesc că o să am ceva semnificativ de notat.

– Aiurea, ripostă Fiona. În mod ciudat, ideea surorii ei era bună. Era un fel neînsemnat de a-și asuma responsabilitatea pentru viața lor când părea că puține lucruri se aflau sub propriul control – de altfel, un lucru de-a dreptul supărător. Dacă dai atenție sentimentelor tale, o să descoperi că lucrurile mici pot fi importante. Complimente sincere, gesturi curtenitoare, zâmbete aruncate pe furiș... Cred că ar trebui să încercăm.

– Nu trebuie să scrii nume dacă nu vrei, adăugă Lily. Îi poți lăsa pe gentlemeni să rămână anonimi, dacă vrei. Ceea ce vrem noi să surprindem sunt sentimentele.

– Dar de ce? întrebă Sophie. Cine este publicul nostru? Nu este ca și cum o să ne publicăm jurnalele. Ea păli ușor. Nu-i aşa?

– Nu. Ținem jurnalele ca să ne lămurim noi, răspunse Fiona ferm. Se uită sever la sora ei mai mică. Poate că o să alegem să le împărtăşim una cu cealaltă. Poate că o să le păstrăm pe fundul unui cufăr pentru ca într-o bună zi, când fiicele noastre o să-și facă debutul în societate, să le putem avertiza în legătură cu sentimentul unic de bucurie, teamă și speranță în care este învăluit primul sezon.

– Presupun că nu fac nici un rău câteva notițe, spuse Sophie, mai mult decât sceptică. Fără a indica nici un nume.

– Bun. S-a decis, anunță Lily. Începem să ținem jurnalul de îndată. Balul din seara astăzi poate să ne ofere materiale suficiente.

Fiona se crispă. Dacă în seara aceea își facea apariția contele de Ravenport, aşa cum spera, sigur nu avea să ducă lipsă de dramatism în colțul ei de sală de bal.

Ascunzându-și valul de panică, își împreună mâinile cu ale surorii ei și ale lui Sophie, formând toate trei un cerc intim.

– Pentru jurnalul debutantei, spuse ea cu seriozitate. Si să ne facem propriile destine, chiar dacă sunt diferite de ceea ce ne-am închipuit la început.

– S-a întâmplat ceva, Fi? Fruntea lui Sophie se încruntă cu îngrijorare. Pari mai degrabă măcinată de gânduri. Ne-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă, nu-i aşa?

Sophie era mult prea perspicace, la naiba cu totul!

– Mă tem că este ceva în neregulă. Fiona eliberă mâinile prietenei și surorii ei și își propti pumnii în solduri. Rochia pe care am ales-o pentru balul din seara astăzi. Am decis că este oribilă. Mă ajutați să aleg alta?

Foarte fericită să o ajute, Lily se îndreptă spre dulap și deschise ușile.

– Căutăm ceva ce ar dezaproba domnișoara Haywinkle? strigă ea peste umăr, plină de speranță.

– Cu siguranță, răspunse Fiona.

Acum, după ce ceruse în căsătorie un conte, o rochie albă pură părea o alegere mult prea sigură. În plus, ea nu credea în jumătățile de măsură.

– Să o încercăm pe cea din mătase roz aprins, nu?

Nu putea să îl forțeze pe Lord Ravenport să se însoare cu ea, dar putea să-l facă să o observe.

Capitolul 2

De obicei, David Gray, conte de Ravenport, evita două tipuri de femei: pe cele care erau alarmant de desperate și pe cele nebune de legat. Din păcate, domnișoara Fiona Hartley putea fi inclusă în ambele categorii.

Nu i se făcuse personal cunoștință cu moștenitoarea, dar nu avea nevoie de o prezentare oficială ca să-și dea seama că femeia era o problemă cu picioare. Propunerea pe care i-o trimisese, aflată acum în buzunarul de la piept al jachetei, era dovada de netăgăduit.

Nici avereia substanțială a tatălui ei, strânsă din comerț, nu îi câștigase domnișoarei Hartley acceptarea în cele mai înalte cercuri ale elitei din Londra. O combinație regretabilă de inocență și stânjeneală făcuse din ea o țintă ușoară pentru bârfele care se delectau cu ridiculizarea unei femei de origine comună, care îndrăznea să se ridice deasupra condiției sale.

Gray avea propriile probleme – un conac care se prăbușea literalmente în jurul lui, finanțele care erau un adeverat haos și o bunica dulce, dar încăpățânat de hotărâtă, care îi amintea în fiecare zi că lui îi trebuia un moștenitor.

Nu voia să aibă nici un rol în povestea domnișoarei Hartley sau în jocul ei. Căci nu avea nici o îndoială că era un joc, cu mișă periculos de mare.

Totuși, admitea că scrisoarea ei îi stârnise curiozitatea, măcar atât cât să-l determine să treacă pe la balul Northcroft din seara aceea. Din locul lui relativ retras, aflat lângă ușile deschise care dădeau spre terasă, putea să observe totul: oaspeții care se stăruau în sala de bal, cuplurile care se învârteau pe ringul de dans și matroanele viclene care își aruncau plasele de peștoare. Slavă Domnului pentru briza răcoroasă care venea din spate, căci îl făcea să se simtă mai puțin prinț în capcană.

George Kirby, cel mai apropiat prieten al lui Gray, se uită la el și îi oferi o băutură.

Un conte doar pentru mine

– Dacă nu te interesează să dansezi ori să discuți cu alții invitați, de ce te-ai deranjat să-ți faci apariția?

– Bună întrebare. Deja regret decizia.

Gray luă o gură serioasă de coniac și încercă să nu-și lase privirea să zăbovească pe Helena, logodnica lui sau, mai bine zis, fosta lui logodnică, în timp ce ea își flutura genele spre un duce. Obiceiurile vechi mureau greu.

Cumva, el știa întotdeauna cu exactitate unde se afla Helena, cu cine era și nuanța exactă a rochiei pe care o purta. Era atent la fiecare mișcare și la fiecare emoție, dar își dorea din suflet să nu mai fie.

Kirby îl luă peste picior de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Era înțelept să-ți arăti fața astă-seară. N-ai vrea ca lumea să credă că eviți să ieși în societate sau, mai rău, că Lady Helena îți-a frânt inima.

– Nu dau doi bani pe ce cred oamenii, murmură Gray.

Dar inima lui nu era frântă. Era înghețată.

Își închipuise un viitor cu Helena, îl văzuse cu o extraordinară claritate. Dormind somnul de după-amiază sub stejarul bătrân de pe domeniul lui și dansând valsuri în miez de noapte pe terasa scăldată în razele lunii. În cele din urmă, fiind binecuvântați cu niște copii care să alerge pe pajiște, cu un căteluș neastâmpărat în urma lor.

Dar, când vizitase conacul, Helena nu văzuse nici unul din acele lucruri.

Văzuse doar coșuri de fum care se prăbușeau, grădini neîngrijite și vopsea scorojită. Și, la scurt timp după aceea, își schimbase părearea despre căsătorie și despre el.

Kirby îl apucă de umăr și îl scutură de parcă ar fi încercat să-l trezească din beție.

– Ce îți trebuie ție, prietene, este o diversiune. Să ne întâlnim mai târziu la club și să facem o vizită la o sală de jocuri de noroc ori la un bordel – tu alegi. El își îmfipse complice un cot în coastele lui Gray. În ambele locuri, dacă vrei.

Gray clătină din cap în timp ce privi lung corridorul aglomerat. La naiba, nu avea de gând să parizeze bani pe care nu îi avea ori să-i risipească pe sex! Nu când avea nevoie și de ultimul șiling pentru lemne, cărămidă și marmură.

– Am planuri pentru mâine-dimineață devreme.

Kirby arcui o sprânceană.